

1/2/4

ליד הקבר אמר אלישע:

מקננת בנו הרגשה, ואיני יודע מדוע, שהדברים, היפים באמת הינם קצרי ימים. רק לפני ימים מספר ישבתי בחדר והנה אורי בפתח. ריבונו של עולם, הירהרתי, כמה בשפע חילקת לבחור הזה מהכול. במה עוד אפשר לברך אותו? שיהיה יפה? וכי היה יפה כמוהו? שיהיה נבון וכשרוני? הן גם זה היה לו בשפע. רק ברכה אחת אפשר היה ללחוש: אורי, כך לאורך ימים. ולא עלתה... ואין מנחם.

ופיקודו ביחידת הצבא: (גונן מקב' בית קמה)

אורי היה מפקדי מתחילת הטירונות ועד היום. כיברת דרך ארוכה עברנו יחד, וקשה להאמין שהכל נגמר, שאורי איננו ולא ישוב עוד. אורי היה רציני ומיושב בדעתו. לעבודה התיחס בצורה כנה ועניינית, לא הושפע ממצבי רוח, ובאותו זמן שמר על נימה של הומור ושנינות, שליוותה אותו תמיד.

אורי היה מפקד טוב מכל הבחינות. הוא ידע להבחין בבעיות החברי תיות בצוות, כשם שידע לטפל בכל סוגיה צבאית טהורה בשעת אימונים. הוא פשוט החזיק את הצוות שלנו כמו שצריך, נתן יד חופשית יותר ככל שחלפו הימים, אך ידע גם לרסן, אם היה צורך. אורי היה קצת ביישן, וניתן היה להרגיש בכך בעת שיחות צוות, אך באחרונה נטה להיות יותר חופשי ופחות מאופק מאשר בשיחות הראשונות, בהן עמד לא פעם נבוך מול תריסר זוגות עיניים, ולא נותר לו אלא לתופף באצבעותיו על כיסיו.

שנה שלמה עברנו יחד, מטירונות ועד ללוחמים לכל דבר, והיינו עם אורי בכל שלב משלבי הדרך. כך למדנו להעריך אותו כקצין וכאדם. אורי!

הפעם, בלומבי, מותר לי להודות בשם כולם שהאמנו בך, בטחנו בך, פשוט אהבנו אותך.

דברים מערב יום השלושים

... התקשינו לכתוב ולו כמה מלים לערב זה. נדמה כאילו אורי עומד בפנה וצוחק עלינו. כל פעם כשהיד נשלחת לעט, עוברת בנו הרגשת בושה, כאילו לא היו יחסים ביננו לבין אורי. כיוון שממילא לא התראינו אתו לאחרונה יום-יום, נדמה כאילו הוארכה שיבתו הביתה הפעם, אבל, לכשיבוא ישמע מה אמרנו עליו ולא יתן לנו מנוח. ואז, פתאום אתה תופס דרך הדברים המוחשיים כמו: תמונות, חפצים או בהכנות לחג או איזה מאורע. שהפעם זה סופי, זהו זה. זה לא כל כך פשוט. כל האמרות האלה, נוטח: „זוכרים איך היה משגע לנו את השכל עם החצוצרה הזאת?” אינן אלא דרך קלה יותר לעבור את הדבר הזה, להמשיך ולהחיות את מה שאפשר. אורי היה חלק בלתי נפרד מאתנו. חלק ממנו נמצא בנו וחלק מאתנו ודאי נמצא בו. אין אלה רגשות שאנו רוצים לחשוף ולהתחלק בהם. יותר מדי אנו חווים את — מכדי שנוכל לספר על... נראה לנו שצורה זו של אזכרה הולמת אולי ביותר את אורי. בשיחותינו שלנו הוא עדיין קיים כרגיל.

רוממה

אורי!

אבל הסמפוניה הן רק החלה. הן היו רק התיבות הראשונות. סמפוניה של צחוק והומור, חיוך ותלתל, רצינות והתול, בישנות ויופי. תיבות ראשונות לפתע — קו כפול. כך? באמצע המנגינה? ועכשיו — רקויאם. רקויאם כזה של סתו. עצוב וקשה. ולא מבינים מה קורה כאן? גחליליות — זוכר? כשספרת לנו על אנטבה. ספרת לנו על המוני גחליליות בלילה השחור של אפריקה. גחליליות — אור רב עצמה וקצר ימים. ועכשיו חושך. חושך כזה של סתו, עצוב וקשה. ולא מבינים מה קורה כאן? אומרים שהסמפוניות ממשיכות ובקיץ הבא יאירו שוב גחליליות. אך, לא מבינים מה קורה כאן?

דפנה.

שלום שלום ושבט שלום !

... טוב, אז אנחנו מונחים עכשיו על המטות ברפיסות משולבת בהנאה של סיום הלמודים השבועיים. זו באמת הרגשה לא רעה ויש קצת חופש מהלחץ הזה. יש באמת לחץ די קשה ונורא מפחדים להכשל במבחן או בוחן כלשהו. זה לא כמו בית-ספר שאם נכשלת — תקבל 5. כאן אם נכשלת תקבל נקודה אדומה (במקרה הטוב — רק אחת) ואם אתה אוסף יותר מדי כאלה, אתה נוטש את העסק. בינתיים היו לנו כמה מבחנים ובינתיים הפתעתי את עצמי. אחרי כל מבחן מחכים למבחן אחר, ככה שדי לחוצים אבל בכל זאת זה תמיד עדיף על טפוס הרים וכד' אז אין מה להתלונן.

קבלתי בשמחה את החבילה, והעוגיות קצרו הצלחה בלתי רגילה. אז שתקחי לתשומת לב — אמא. גם האגוזים עברו את המבחן...

יום שבת

שלום רב ושבט שלום,

כן, אז כמו שאתם כבר הספקתם לקרוא, שבת היום ואני שוכב על המטה וקורא מחדש את „מאה שנים של בדידות“ בלי שום קשר לרלוונטיות ולאקטואליות של זה. אז מכיון שהוסה ארקדיו בואנפיה כבר הספיק לשרוף את עצמו בעזרת זכוכית המגדלת שקנה ממלקיאדס החלטתי שכדאי לכתוב לכם קצת ולהעביר חוויות.

החוויה המרעישה של הזמן האחרון היתה העבודה במטבח. החוק מאלץ אותנו לעבור את החוויה הזו פעם בכמה ימים. אלא שאתמול זו היתה עבודה על חשבון שבת. עבדנו 9 שעות אחרי הלמודים ויצאנו סחוטים אך רטובים. במשך הזמן אנחנו מתרגלים לאופי של „מאפיונרים“ מהמטבח והעבודה שם היא חוויה חברתית ממדרגה ראשונה...

...מחר מתחילים החברה לעוף. וכנראה שבעוד שבוע וקצת הם יתחילו לעוף מפה בחלקם. זה צריך להיות די מיאש לחכות כ"כ הרבה זמן במתח ולראות איך החברה נוטשים את הבסיס. אני רק צריך לקוות שזה לא יקרה לי אבל, כאמור: „דיה לצרה בשעתה“. בינתיים אנחנו צריכים ללמוד כל היום ולחטוף מבחנים על ימין ועל שמאל.

טוב, אז תכתבו ותעוררו את כולם לכתוב (גם את גור) ונוסף למכתבים תשלחו גם קצת מזון, כי כשלף עובדים במטבח, אין כל אפשרות להתקיים בכבוד. ד"ש לכל הנספחים ולהתראות בעוד שבועיים.

אורי

יום א' 25.7.76

שלום רב לך סבא

מכיון שכל המשפחה בקרה אצלך בשבת לפני כשבוע ואני נשארתי אחר-כבוד בבסיס ומכיון שבכלל כבר מזמן לא ראיתי אותך ולא החלפנו מלים בכל צורה אפשרית, מגיעות לך כמה מלות בכל מיני נושאים שבטח מענינים אותך.

ובכן, בנוגע לביקורי האחרון בחו"ל אסור לפרט יותר מדי, מה שאפשר להגיד הוא שחשבתי טוב לאן אני טס ומה אני אמור לעשות ושלא תחשוב שלא חששתי מכך. מחוץ לעתונים מותר לגלות שזה מבצע שלא רק ראש הממשלה מסתכן בבצועו, אלא גם כל מיני חיילים שבעצם גם בשטח. אבל מצד שני אי אפשר להגיד שלא רציתי להשתתף בזה. בכל פעולה מבצעית ולו גם הקטנה ביותר, קיים המתח מהבלתי ידוע, ובמקרה הזה, הבלתי ידוע היה רב מאוד. בסכומו של דבר הלכנו לשם בהכרה צלולה של מה שאנחנו אמורים לעשות וגם כשנחתנו בשטח הרגשתי שכאן זה: „להיות או לחדול“, הרגשה שעוד לא התנסיתי בה קודם לכן. חוץ מזה אני נמצא בקורס (קצינים) כבר שבועיים ואיני יכול לומר שאני נהנה ממנו באופן מיוחד. עושים כאן הרבה שטויות שלא לצורך, וכנראה שהן הכרחיות לצורת החיים בצבא ואי אפשר בלעדיהן. למרות שקשה קצת, אין לי ספק שאוכל לעבור את הקורס בהצלחה, משום שמבחינה מקצועית, אין כל דבר חדש כאן, אולי בפרטים קטנים. המעבר החריף צריך להיות אחרי הקורס כשאעבור מפקוד לתקן של מפקד. ברור לי שבתחילה תהיה לי בעיה של חוסר נסיון, אבל אני מקווה שבמשך זמן קצר הכל יסתדר על הצד הטוב.

אני מקווה שהבראת לגמרי מהמחלות שפקדו אותך וחזרת לכשר מלא במחקריך ובחשוביך. גם על זה נוכל לדבר כאשר נפגש.

זהו סבא, יש לי קצת צרות על הראש ואני קצת עסוק אז אסיים בכך.

להתראות בקרוב

אורי

לאחר מבצע אנטבה

חוברת הזיכרון בשלמותה

נמצאת בתיק האישי

בבית ההנצחה

בקיבוץ למת יוחנן

